

català és Verdaguer qui l'assegura."

- A nivell de llenguatge i de precisió estilística hom pot resseguir influències puntuals. De fet, és aquest l'aspecte que durant els anys següents continua destacant-ne. Només cal veure el pròleg a la segona edició d'Els fruits saborosos, la introducció de 1944 a Mossèn Cinto de Joan Moles (editat per Albert Manent a Prosa d'exili..., op. cit., ps.191-193) o La poesia lírica catalana (ibid., ps.167-168).
- 208- CARNER, De l'acció..., art. cit., p.124. Aquesta mateixa matisació ja és implícita en l'article de Bofill quan assenyala les dificultats de Verdaguer per encabir la cultura literària en la seva poesia (BOFILL, Catalunya..., art. cit., p.509):
- "Perquè ja sab tothom que la cultura literària de mossèn Cinto no guardava ni de molt proporció ab l'extraordinari mèrit de sas produccions."*
- 209- CARNER, De l'acció..., art. cit., p.124. Sobre la visió de Verdaguer que es dedueix de l'article vid. també GAROLERA, Verdaguer i els joves noucentistes..., art. cit., p.153.
- 210- PAU PIFERRER, Programa romàntich, "Catalunya", núm. 30 (juny 1930), p.54. Cal tenir en compte que Pifer-
rer és un dels autors del XIX inclòs en la llista de preferències de Torras i Bages (vid. supra. nota 199).
- 211- També hi ha una excusa circumstancial per parlar-ne: la propera publicació dels seus poemes, escampats pels diversos anuals dels Jocs.
- 212- En honor d'en Pagès de Puig, "Catalunya", núm.10 (30-V-1903), p.433.
- 213- L'article de Franquesa i Gomis vol ser un estudi crític de la seva poesia però es queda en una simple

descripció. El discurs de Masriera, llegit a l'Ateneu, és un elogi exagerat de la importància del poeta, amb el to propi d'aquesta mena de textos.

214- També a De l'acció..., art. cit., p.124:

"Cal situar en aquesta època el viril accent empordanès d'en Pagès de Puig, ofegat sovint en deplorables abundàncies, en desenfrens d'un romanticisme volgut, y en riuades de vulgaritat. En Pagès de Puig era un ver poeta, però ls Jochs Florals l'assassinaren a la flor de l'edat. No-res-menys, encara el seu espectre fou de vegades imponent."

215- Joseph GASSIOT Y MAGRET, Marian Vayreda, "Catalunya", núm.3 (15-II-1903), p.98. És la mateixa visió del novel·lista que dona "Montserrat" a propòsit de la publicació de Sang nova: obra "catalana per antonomàssia", d'un autor que "és avans y per demunt de tot profundament cristià". Per això la ressenya acaba amb un significatiu "tot sia per bé de Déu y de la pàtria" (J. P., Bibliografia, "Montserrat", núm.4, abril 1900, ps.51-52). Amb motiu de la mort, Carner publica un article sobre Vayreda a "El Montanyench" d'Olot, més aviat circumstancial (Joseph CARNER, D'en Vayreda, "El Montanyench", núm.20, 20-II-1903, ps.5-6).

216- Informació, "Catalunya", núm.27 (març 1904), p.131. En el número monogràfic dedicat a Olot s'inclou l'article de Ruyra sobre Records de la darrera carlinada en què allò que se'n destaca torna a ser l'estil, l'artificiositat i la contraposició com a representant de la tradició a les "escoles llunàtiques y passatgeres" (Joaquim RUYRA, Recorts de la darrera carlinada d'en Marian Vayreda, "Catalunya", núm.35-36, novembre-desembre 1904, ps.71-74).

217- En el monogràfic sobre Olot també es publica un

poema de Pau Estorch i Siqués, com a olotí i com a vella glòria del temps dels gaiters i tamboriners. Dos aspectes que, en coincidir, ja justifiquen la col.laboració, al marge de la qualitat literària. El text triat és Descripció d'Olot, *ibid.*, ps.21-24.

- 218- S'endevina fins i tot una certa intimitat. Segons carta de Bofill a la seva promesa de 16 de maig de 1906 Carner havia anat d'excursió a la muntanya en companyia de Costa, Guimerà i el propi Bofill.
- 219- Actualitats, "Catalunya", núm.46 (30-V-1905), ps.64-65. La nota és atribuïble a Carner gràcies a la coincidència amb allò que declara en altres moments sobre la influència rebuda en la infantesa.
- 220- Enric P[AZ], Teatre, dins Actualitats, "Catalunya", núm.45 (15-V-1905), ps.62-63.
- 221- Ja a De l'acció..., en què, això no obstant, es destaca el seu conservadorisme, però especialment amb motiu de l'homenatge de 1909. Carner forma part de la comissió organitzadora i escriu poemes com A Guimerà, publicat a "La Veu de Catalunya" (24-V-1909), però també clarifica posicions amb articles com La porpra d'en Guimerà ("La Veu de Catalunya", 9-III-1909), en què se'l col.loca entre els representants d'un altra època ("*aquells temps (...) en què s'amprava la terminologia del Rat Penat, dels pals de sanch y de la Morta Viva*"), o a A propòsito de un homenaje ("La Cataluña", núm.75, 6-III-1909, p.145), en el qual se l'eleva fins al cadafal del mite però conseqüentment se'l relega a restar al marge de la vida cultural activa. Segons sembla, just l'any després de l'homenatge, Guimerà és dels qui propicien l'expulsió de Carner i els seus de l'Ateneu Barcelonès (*vid.* SAGARRA, Memòries, *op. cit.*,

p.1114).

- 222- Joseph CARNER, Converses de n'Olaguer Recó, "Catalunya", núm.43 (15-IV-1905), p.5.
- 223- Qualificació emprada per Emili VALLÈS, L'autonomia del llenguatge, art. cit., p.549. Carner també s'hi refereix com a exemple de llenguatge innoble ("MENANDRUS" [CARNER], Ensaig d'una traducció noble de Molière, art. cit., p.74).
- 224- A., En Zacconi, "Catalunya", núm.6 (31-III-1903), p.278:

"(...) si bé de tan en tan s'estrena alguna que altre obra de l'ilustre Guimerà, el cartell està eternament en mans d'en Pitarra y de sos deixebles antics y moderns, sempre carrinclons y sempre cursis."

Ja s'adverteix la mateixa contraposició en les cròniques de Plautus (A l'aguayt..., art. cit., núm.16, abril 1901, p.65), i es manté a De l'acció....

- 225- Actualitats, "Catalunya", núm.19 (15-X-1903), ps. 326-327. La contraposició a Bjørnson és a M. VIDAL, [VALLÈS], A propòsit de Bjørnson, "Catalunya", núm. 19 (15-X-1903), p.304. També hi ha crítiques de Vallès contra Pitarra a "Montserrat" (E.VALLÈS, De teatre català, art. cit.) i a "Art Jove" (Emili VALLÈS, Crònica d'art. Teatre Principal: "La presó de Lleida", "Art Jove", núm.8, 31-III-1906, ps.128-129). Només se'l respecta a "La Cataluña" i se'l presenta com a "*glorioso iniciador*" del teatre català. Segurament per la necessitat de la revista de donar una imatge d'harmonia interna cara a l'exterior (E. VALLÈS, El "Orfeó Català". Con motivo de la inauguración de su edificio social, "La Cataluña", núm.23, 7-III-1908, p.146).
- 226- Vid. MANENT, Josep Carner..., op. cit., p.195 i MAR-

FANY, El modernisme: el modernisme desvirtuat, dins MOLAS (dir.), Història de la literatura catalana..., op. cit., ps.125-126.

- 227- Se'n citen opinions a Llibres, "Catalunya", núm.3 (15-II-1903), p.144, i se n'elogia el pròleg a A cop calent de Joaquim Cabot i Rovira (J. BLOFILLI, Llibres, "Catalunya", núm.12, 30-VI-1903, p.574). Més endavant tot es redueix a un comentari objectiu de la seva edició de Poesies de Lleó XIII (Informació, "Catalunya", núm.30, juny 1904, p.110) o a la reproducció d'alguns textos d'"Il·lustració Catalana", precisament aquells en què s'entreveu fàcilment l'autoritat de Carner a l'hora de la tria.
- 228- La sessió del dia 10 de novembre de 1897 és dedicada a la lectura de poemes seus. Carner utilitza una citació de Matheu com a lema del poema Renaixensa (1898), d'un any en què encara s'emmiralla plenament en la concepció literària de l'autor de La copa.
- 229- "El discurs de Matheu ha d'haver sigut sublim", comenta confiadament Carner a Rafael Masó en carta de 5 de novembre de 1903 tot i no conèixer-ne el contingut per no haver pogut assistir a la festa.
- 230- Segons Sagarra, Matheu és membre del grup que propicia el 1910 l'expulsió de Carner de l'Ateneu (SAGARRA, Memòries, op. cit., p.1114). És la primera fricció important. O la polèmica a propòsit de la censura de Matheu al discurs d'Eberhard Vogel als Jocs Florals de Barcelona de 1911 per tal d'evitar la referència als joves aplegats a l'entorn de La ben plantada (vid. JARDÍ, Eugeni d'Ors, op. cit., ps.132-133).
- 231- Carner mateix reconeix poc temps després que és ell qui aconsella les narracions de Duran i Duran (Jo-

seph CARNER, En Manuel Duran y Duran, "Art Jove", núm.16, 31-VII-1906, ps.249-250). Per altra banda, hi ha la correspondència entre Joan Alcover i Àngel Ruiz i Pablo, en la qual es parla dels textos del menorquí que Alcover ha tramès a començaments de 1904 a Carner amb la recomanació de publicar-los a "Catalunya" i que a l'hora de la veritat apareixen majoritàriament a "Il·lustració Catalana", després que Carner contestés avançant que "*distribuiria las poesias de usted entre «Catalunya» y otras publicaciones*" (25 d'abril de 1904). A part d'aquesta, són especialment interessants les cartes de 29 de febrer i de primer de setembre del mateix any (vid. Miquel GAYA, Contribució a l'epistolari de Joan Alcover, Barcelona, Ed. Barcino, 1964, ps.42-43). Totes tres demostren també el control de Carner sobre una part de la premsa literària de la ciutat, ja que de les poesies de Ruiz i Pablo "*se han ido publicando varias en distintas revistas*" (1-IX-1904).

- 232- Joseph CARNER, Sonets a llavor de n'Emili Vilanova, "Il·lustració Catalana", IV, (1906), ps.508-509. En els anys següents, fins a 1910, només hi apareix un poema escadusser, dedicat a Rubió i Lluch: Eximpli, "Il·lustració Catalana", V, (1907), p.743.
- 233- Encara el 1909 Carner és qui fa les gestions perquè la revista publiqui Ofèlia de Josep Mª de Sagarra (vid. SAGARRA, Memòries, op. cit., ps.1059-1060).
- 234- Vid. supra., ps.30-33 i ps.254-257.
- 235- El capítol quart de la Carta a los maestros cristianos de la diócesis es titula Síntesis cristiana de la vida: Patria, Fides, Amor. També en el capítol de La tradició catalana sobre Els Jocs Florals i els corrents maçònics, elogia la tasca de la institució

i analitza, a partir del lema del certàmen, els perills amb què la societat es veu assetjada per culpa de la maçoneria. Pàtria-Fe-Amor tornen a ser, doncs, el compendi d'una ètica de vida. No oblidem d'altra banda que és president dels de Barcelona l'any 1899, precisament quan Carner comença a despuntar-hi.

- 236- Carta de Torras d'abril de 1908 en la qual s'excusa des de Vacarisses de no poder assistir a la festa de repartiment de premis, a la qual havia estat convidat amb motiu del cinquantenari de la restauració. Citat per Fortià SOLÀ, Biografia, dins TORRAS, Obres completes, op. cit., volum II, p.69.
- 237- Jaume BOFILL I MATAS, En Joseph Franquesa y Gomis, "Catalunya", núm.9 (15-V-1903), p.389.
- 238- Joseph CARNER, La Reina de la Festa, "La Veu de Catalunya" (4-V-1906). La sèrie es completa amb "OLEGUER RECÓ", [CARNER], A la Reina de la Festa, "La Veu de Catalunya" (3-V-1907) i amb Joseph CARNER, Per Madona la Reina de la Festa d'enguany, "La Veu de Catalunya" (1-V-1908). A mesura que avancen els anys es va fent més clara la reinterpretació del símbol en funció de l'ideari noucentista.
- 239- [CARNER], Discurs de gràcies, dins Jochs Florals 1907, Barcelona, Estampa La Renaixensa, 1907, p.268.
- 240- Vid. el capítol que Manent dedica al tema (MANENT, Josep Carner..., op. cit., ps.113-116).
- 241- Joseph CARNER, A propòsit dels Jochs Florals d'enguany, "La Veu de Catalunya" (9-V-1907). Reproduït també a "Mitjorn", núm.17 (maig 1907), ps.153-154.
- 242- El 1906 a "Montserrat" es detecta una certa campanya en favor de la millora dels jocs. El text més clarificador de la posició de la revista és el de Lluís

Viladot (Sobre la reforma dels Jochs Florals, "Montserrats", núm. 65, maig 1906). Les seves propostes són elementals i inferiors a les de Carner. Des dels primers anys "La Veu de Catalunya" és partidària de l'actualització i propugna una major competència en qüestions literàries per part dels consistoris de torn. Tampoc no s'està, però, de fer-ne l'evocació històrica (vid. Els Jochs Florals, "La Veu de Catalunya", 6-V-1900). És cert que és un moment en què la polèmica sobre els jocs és una via més per a la confrontació amb "La Renaixensa", que resta fidel al model primitiu. Anys més tard, els col·laboradors del diari de la Lliga -Carner ja entre ells- aprofundeixen els arguments de 1900. És especialment significativa la sèrie de tres articles de Manuel de Montoliu el 1904, en uns instants de bona relació amb el grup carnerià (Manuel de MONTOLIU, Els Jochs Florals, "La Veu de Catalunya", 1-IV-1904, 10-IV-1904, 24-IV-1904). Montoliu, com Carner, valora allò que hi ha en la festa de "*tradició antiquíssima y gloriosa*", però posa en evidència que l'"*arbre secular que avuy veyem esllanguit y mitg mustigat, se sentiria reverdir y rejoyenir si a sas arrels las hi donéssim a xuclar aquesta nova sava dels nous ideals que assahónan ja.l terror de l'art modern*" (1-IV-1904).

243- Concretament a propòsit de la convocatòria de 1905, en què, a causa de lluites internes per impedir la modernització del certamen, dimiteixen els membres més joves del consistori, que volen premiar textos de Carner i Alomar i no els de vells poetes de tradició jocfloralesca, que són els que acaben emportant-se diversos dels guardons més prestigiosos.

D'aquí que "El Poble Català" reivindiqui la figura d'Alomar -cosa comprensible-, però també la de Carner, amb qui les discrepàncies ideològiques són considerables. Per això el setmanari en publica els poemes als quals havia de correspondre l'englantina i que, a l'hora de la veritat, cedeixen el lloc a una composició menor d'Antoni Bori i Fontestà i ni tan sols no obtenen accèssit (Josep CARNER, El rei Pere IV y les monges del Puig de Pollensa, El rei Joan Amador de la gentilesa al castell de Bellver, "El Poble Català", núm.27, 13-V-1905). El mateix setmanari, en ressenyar l'acte de lliurament de premis, posa especial atenció al moment en què Carner rep, per uns altres textos, l'accèssit a la flor natural (Consistori dels Jocs Florals, ibid., p.3):

"A l'acostar-se a rebre l'accèssit a la Flor el Sr. Carner sigué objecte d'una ovació llarga, seguida d'un esvalot sobre si devia o no devia llegir la composició premiada. Ovació y soroll que en el fons res tenien que veure ab aquell accèssit, no sent altra cosa que una protesta al jurat contra l'adjudicació de l'Englantina."

Tot i la polèmica que "El Poble Català" enceta a propòsit dels Jocs de 1905 amb Carner com a protagonista indirecte, les propostes de modernització més serioses són de l'any següent i surten de la ploma de Josep Pous i Pagès, que és qui reclama sense reserves els premis en metàl·lic. Més insistentment encara que Carner en els anys posteriors (vid. especialment J. POUS Y PAGÈS, La reforma dels Jocs Florals, "El Poble Català", núm.241 (11-X-1906); núm.242 (12-X-1906).

244- Joseph CARNER, Jochs Florals del sigle XII (avans de

- J.C.), "La Renaixensa" (12-X-1903). Per això s'entén que la narració es publiqui precisament a "La Renaixensa" o que estigui dedicada a Pin i Soler, amic personal de l'autor i candidat a la presidència dels jocs de l'any següent.
- 245- Jocs Florals de 1903, "Catalunya", núm.9 (15-V-1903), p.388. és una nota de la redacció.
- 246- Sobre la relació amb Riber vid. infra, ps.737-740.
- 247- Per a Carner, el llançament de Pujols com a jove promesa sorgida dels jocs de 1903 és una forma camuflada d'autopromoció si tenim en compte que aquell any és ell personalment qui, gairebé amb la mateixa edat, s'emporta la viola, que també és el seu primer premi ordinari. A més, ambdós publiquen llur primer llibre de poesies el 1904. Aquest seguit de coincidències no passa desapercebut als crítics (vid. E. MOLINÉ Y BRASÉS, Revista literària, "Calendari Català per a 1905", VIII, 1905, p.37).
- 248- Per exemple en la conferència sobre Poetes joves catalans a l'Acadèmia Catalanista de la Congregació el febrer de 1905, en què adverteix que la seva poesia necessita purificar-se del sensualisme. Una cosa semblant succeeix en la conferència de 1908 a la Joventut Nacionalista sobre Evolució de la poesia catalana y actualitat dels poetas (vid. Una conferència d'en Joseph Carner, "La Veu de Catalunya", 2-III-1908).
- 249- M[agí] S[ANDIUMENGE], En Francesch Pujols, "Catalunya", núm.9 (15-V-1903), p.393. Carner de seguida s'apassiona pels dos poemes i comenta a Bofill en carta de dos de maig de 1903:

"Tinc per el «Catalunya» la flor natural y.l I accésit d'en Pujols; és hermosíssim; aquest xicot és extraordinari."

Més endavant se'n publiquen altres coses.

250- Informació, "Catalunya", núm.23 (15-XII-1903), p. 145. A partir de "Catalunya" s'inicia una amistat entre Pujols i Carner, que perdura molts anys (vid. BLADÉ, Francesc Pujols per ell mateix, op. cit. esp. ps.197-198; i Francesc PUJOLS, En les noces d'or de la meva amistat amb el gran poeta Josep Carner, dins DIVERSOS AUTORS, L'obra..., op. cit., ps.294-297).

251- és el que fa la pròpia revista respecte a les convocatòries de 1903 i 1905. En el número dedicat als de 1903 ("Catalunya", núm.9, 15-V-1903) destaca, a part de la glosses esmentades sobre les personalitats de Pujols i Franquesa i Gomis encarregades a Magí Sandiumenge i Jaume Bofill respectivament, un article de Gabriel Alomar de reflexió sobre el que la festa representa. Alomar posa especial atenció a la recuperació de la tradició en una societat que camina vers el progrés, idea que els components de la redacció avalen plenament tal i com avancen en nota prèvia:

"Volíam començar aquest nombre ab alguna consideració sobre els Jocs Florals, mes un article d'en Gabriel Alomar publicat recentment ens sembla més ple d'eloquència y entusiasme que ls paràgrafs que nosaltres hauríam pogut confegir."

El número dedicat als jocs de 1905 ("Catalunya", núm.45, 15-V-1905) no és monogràfic. Únicament es fa esment a aquelles persones properes a la revista que tenen alguna participació en la festa: Carner o Alomar, de qui es reproduïxen sengles accèssits; Serra i Pagès, amb diverses col.laboracions en honor seu amb motiu d'haver estat secretari del consistori; i el discurs de gràcies d'Antoni Mª Alcover.

- 252- S'inclou també un fragment del discurs de Montoliu, seleccionat precisament perquè fa menció a la joventut dels guardonats, el qual és acompanyat de Brindis als joves, poema del mateix Montoliu propici a la circumstància. Completen el volum uns textos de Maragall, que aquell any és nomenat Mestre en Gai Saber, la traducció íntegra del Tannhäuser de Wagner (en nota se'n justifica la inserció) i un dels capítols de La gent de mas Aulet de Joaquim Ruyra.
- 253- Tot i que no amb l'assiduitat de l'amic, Bofill tira sovint i sense fortuna als jocs de Barcelona (vid. infra., nota 259). Albert Manent afirma que és Carner qui l'introdueix en la dinàmica, i una mica per força (vid. MANENT, Jaume Bofill..., op. cit., p.30). Els seus èxits en aquests anys es limiten a un accèssit a la flor natural el 1904 amb L'etern femení. Segons els rumors, el 1903 és a punt d'obtenir-ne un altre. En aquest cas a la viola i amb el recull Bíblicas. Així li ho fa saber Carner -és ell qui s'emporta el premi, no ho oblidem- en carta de dos de maig. No repeteix guardó fins a 1908, quan obté el segon accèssit a la flor natural amb Notes. Rafael Masó ni tan sols no s'estrena. A la vista de l'activitat que manté en els certàmens locals, cal pensar que no deu ser per falta de ganes.
- 254- Ja hi ha rumors a "La Veu de Catalunya" (24-IV-1903).
- 255- La informació sobre l'afer que dona "La Veu de Catalunya" completa la que ofereix "El Poble Català" en el seu afany de presentar Carner com a autor representatiu de les noves generacions de participants (vid. supra., nota 242). El redactor de "La Veu de Catalunya" fa saber que, tot i les aclamacions del

públic, no va ser autoritzat a llegir el seu accés-sit durant la celebració de l'acte. Després, a l'ho-ra de l'àpat ofert als guanyadors, que es quan per lògica li correspon de llegir-lo, es nega a fer-lo públic (vid. "La Veu de Catalunya", 6-V-1905). Des de "Joventut" s'aprofita la circumstància per a la burla. En aquest cas, pel fet que Carner no aconse-gueixi el títol de Mestre en Gai Saber en aquesta convocatòria (Noves, "Joventut", núm.274, 11-V-1905), p.311):

"Y ara ocupem-nos del pobre Patufet-Car-ner, que tan refinat vol ésser. Y donchs ¿què diria de nosaltres si l'ataquéssim per catò-lich (?), o per poeta violero? Aqueix noy, qu'enguany no ha pogut copçar el títul de "mestre gay" a pesar de tots els seus esfor-ços y a pesar de dir tant de mal de les patums, s'escarraça molt com a patumeta.

Patufet, creu-me, no aniràs enlloch, tens amichs que t volen perdre, ja t'han dit pre-clar.

Lo qual vol dir patum, que no és precisa-ment ésser mestre gay, sinó mestre trist.

Per molts anys."

Sobre tot l'embolic vid. també Montserrat UBACH I TRULLAS, Joan Alcover i els incidents dels Jocs Flo-ralis de l'any 1905, "Tele-Estel", núm.94 (1968), p.3.

256- Tampoc no s'ha d'oblidar la poca predisposició que Torras i Bages havia manifestat uns anys abans. El 27 d'abril de 1893 escriu a Pere Bolet, amic vila-franquí que volia organitzar-ne un:

"La multiplicitat de certàmens vulgaritza la poesia, potser fins la corromp, en el sen-tit de convertir-la en una exhibició conven-cional i vanitosa, desapareixent aquell ca-ràcter natural i espontani, que és lo natural i propi de la poesia. Afegeix a aquestes con-sideracions lo que ha d'ésser un certamen en una població secundària, i veuràs la misèria

que aneu a fer amb el propòsit de la festa intentada per vosaltres."

257- A les pàgines de "Catalunya" la professionalització només es compara una vegada amb la política de premis, i encara sense fer referència als jocs florals. Concretament a propòsit del premi Diémer obtingut a París pel pianista català Joaquim Malats. Els arguments, això sí, es presenten convincentment (Actualitats, "Catalunya", núm.10, 30-V-1903, p.475):

"EN MALATS A PARÍS. El triomf que acaba d'obtenir el jove pianista català a en el concurs Diémer ens confirma en lo que altres vegades havem dit; axò és: que l'Art y.1s badalls no sempre tenen d'anar junts. Heus aquí que aquest Mussiu Diémer se'ns ha fet d'allò més simpàtic: no són pas un gra d'anís 4.000 franchs, que a cotisació d'ahir (20 de maig) fan 5.458 pesetas! No n'hi ha per a menys que per a entussiasmar-se. Que l'entendre en coses d'Art se pagui a un preu tan fabulós és cosa que a molts homes grassos deu fer esgarrifar; però nosaltres, que tenim un administrador que dibuixa y pinta, no hem de fer més que alegrar-nos de que hi hagi protectors de l'Art tan generosos, y sobretot artistes catalans que arribin a la mida que s'eczigeix per a lograr el cobdiciat premi.

Y si per si.1 maridatge de l'Art y.1 pahidor no estessin prou demostrats, allà va.1 resto: com a tribut d'admiració la «Asociación Musical de Barcelona» ha donat un tech a n'en Malats."

258- "El premi si pot ser en diners, millor", comenta Carner a Masó en carta de 22 de setembre de 1904.

259- El primer text clarificador en aquest sentit és una carta de Bofill a Masó d'onze d'octubre de 1907. I encara amb la justificació dels beneficis amb l'argument de l'interès literari:

"Una cosa: he decidit publicar el meu volum aquest hivern, però encare no tinch els doblers per a fer-ho. Han de sortir tots ells de la poesia. Aixís, donchs, me convé, més

que res, un premi en metàl·lic. Dos o tres millor encare. Necessito unes 200 pessetes. Si tu, des de Girona, m'hi pots ajudar, fes-ho. (...) Prefereixo que no m dongueu res, si haig de tenir un premi carrincló."

Una vegada ha obtingut el guardó, Masó mateix li ho fa saber:

"Obriu-vos ulls i orelles àvides de l'argent i del seu dringar! Són 100 pessetes les que li corresponen!!

Ja veus estimat -estimat com ningú entre els meus amics!- que he sigut ben i ben pròdic i ben i ben complascent. No n'hi habien sinó dos, de premis de 100 pessetes!"

Per altra banda, en carta de Bofill a la seva esposa el 28 de juliol de 1908 li confessa que "vaig enviar tres sonets als Jocs de Puigcerdà, qu'en Carner me va dir que hi havien premis en metàl·lic". Anys més tard ja no hi ha justificacions que valguin. Ni altres motivacions tampoc. La carta de Carner a Bofill de 15 de novembre de 1922 n'és un bon exemple (vid. Enric BOU, ed., Cartes de Josep Carner i de Guerau de Liost, "Els Marges", núm.15, gener 1979, p.78):

"Última hora. En Nicolau presideix uns Jocs Florals a l'Arbós, amb mant premis en metàl·lic. Jo he oblidat assats aqueixes mòdicament útils institucions. Llegeix els versets adjunts, i si no et semblen abominables, tramet-los adequadament al dit Nicolau: només el metàl·lic em tempta, vell pecador que só."

Sobre altres situacions semblants, vid. SAGARRA, Memòries, op. cit., ps.1204-1206. És ara quan es pot parlar de com Carner, segons Gaziell, "assaltà i destruí els Jocs Florals, després de convertir-los per tot Catalunya en una mena de rifa de premis en moneda que ell i els seus acaparaven estratègicament" ("GAZIEL", Records d'una altra vida. El cant

primaveral de Josep Carner, dins DIVERSOS AUTORS, L'obra..., op. cit., p.265).

- 260- Pel que fa a Alomar vid. Cròniques mallorquines. La literatura a Mallorca en 1903 (II), "La Veu de Catalunya" (8-IV-1904) i Sobre les Jocs Florals de Mallorca. A l'amich Joseph Carner, poeta, "La Veu de Catalunya" (21-VIII-1904). De Montoliu, Els Jocs Florals menors, "El Poble Català", núm.189 (20-VIII-1906).
- 261- Memoria, por el Dr. D. José Carner y Puig-Oriol, dins Fiesta literaria de "La Hormiga de Oro", "La Hormiga de Oro", XXIII, núm.50 (15-XII-1906), ps. 798-799. El discurs als Jocs de Moià és reproduït a "Catalunya" (Joseph CARNER, Discurs de gràcies, "Catalunya", núm.33-34, setembre-octubre 1904, ps.164-165). Quan els certàmens locals deixen de ser una sortida adequada, els discursos que hi pronuncia obliden les anteriors motivacions i es converteixen en un pretext per a la difusió del paper de la poesia en la construcció de la Catalunya ideal (vid. per exemple Discurs presidencial dels Jocs Florals de Lleida, "Catalunya", núm.342, 23-V-1914, ps.331-332; o Discurs presidencial dels Jocs Florals de Badalona, "Catalunya", núm.355, 22-VIII-1914, ps. 531-532).
- 262- Discurso de gracias, por el Dr. D. Jaime Bofill y Matas, dins Fiesta literaria de "La Hormiga de Oro", art. cit., p.800. Els seus discursos presidencials llegits en els certàmens de lectura de 1906 i 1907 de la Joventut Catòlica de Sant Andreu del Palomar se centren en altres qüestions i no ajuden a completar la reflexió. Se'n conserven els manuscrits corresponents en el seu arxiu particular.

- 263- Un fragment de la memòria és reproduït a Jocs Florals de la Bisbal, "El Poble Català", núm.42 (26-VIII-1905), ps.2-3.
- 264- Joan ROSSELLÓ, Influència de la poesia, recollit a Ruralisme, Barcelona, Biblioteca Popular de "L'Avenc", 1908, ps.55-69.
- 265- En una carta de juliol de 1905 a Jaume Bofill, Rafael Masó li parla d'un text pensat per als Jocs de Viladrau:
- "és més premiable perquè com que és una sabata feta a mida, hi ha més probabilitats de que vagi bé."*
- 266- Composició inclosa en la carta tramesa el 30 de maig d'aquest any a Rossend Serra i Pagès. Aquesta fama és la que provoca que en algun dels sarcasmes que li dirigeixen des de "Joventut" es parli d'"el baylet escotorit que té arrendada la flor natural en tots els certàmens locals". O se li aconsella que es consoli dels errors de la seva incompetència "guanyant la flor natural en el certamen dels Josepets" (Salvador VILAREGUT, De com Maeterlinck és viu, art. cit., p.614).
- 267- Sobre els concursos mataronins vid. Joaquim LLOVET, Mataró en l'etapa floralista de Josep Carner, "Estudis Universitaris Catalans", XXIV (1980), ps.291-298. No parla d'un dels premis assignats el 1906 (vid. "El Poble Català", núm.204, 4-IX-1906, p.3).
- 268- No consta el nom de l'autor, però, les referències de la premsa demostren l'atribució (vid., infra., nota 284).
- 269- Els premis documentats corresponents als companys de grup són:

Jaume Bofill i Mates:

- * Accèssit a un objecte d'art concedit per Melcior Domenge en el Certamen Literari d'Olot de 1901 amb Flors d'hivern.
- * Flor natural als Jocs Florals de Girona amb Epílech.
- * Premi extraordinari en els Jocs de Girona de 1903 amb Variats parlaments.
- * Flor natural en el certamen de Sant Andreu del Palomar de 1903 amb Sports.
- * Flor natural en els Jocs Florals de Palma de Mallorca de 1904 amb Fruint de la natura.
- * Premi ofert per un dels casinos de Moià en els Jocs Florals de Moià de 1904 amb Posta de sol.
- * Accèssit al premi del Marquès de Camps en els Jocs d'Olot de 1904 amb Pel Montseny, Cap al tard.
- * Secretari del consistori en els Jocs de Viladrau de 1905.
- * Premi VI en els Jocs Florals d'Olot de 1906 amb De la muntanya (lema Amatistes).
- * Accèssit al premi XV en els Jocs d'Olot de 1906 amb Llochs.
- * Secretari del jurat del certamen de "La Hormiga de Oro" de 1906.
- * President del certamen de lectura de 1906 de la Joventut Catòlica de Sant Andreu del Palomar.
- * Premi de la Infanta Isabel en el certamen de la Societat Barcelonina Protectora dels Animals i de les Plantes de 1906 amb Sonets vegetals.

Rafael Masó i Valentí:

- * Menció honorífica al premi de l'Orfeó Catalunya en els Jocs Florals de Girona de 1903
- * Flor natural en els Jocs Florals de Moià de 1904 amb Gloses.
- * Premi de "L'Avenç" en els Jocs Florals de Moià de 1904 amb Respostes.
- * Accèssit en els Jocs de Girona de 1904 amb Amor i fruita.
- * Flor natural en els Jocs Florals de Girona de 1905 amb Lamed i Hebron.
- * Premi de l'Orfeó Catalunya en els Jocs Florals de Girona de 1905 amb Ein pom d'or.
- * Premi i accèssit en els Jocs Florals de Viladrau de 1905.
- * Accèssit en els Jocs de Molins de Rei de 1906 amb Pere-Llop.
- * Premi en els Jocs de Capellades de 1906.
- * Premi del Centre Catalanista en els Jocs de Girona de 1906 amb De les èglogues del novell arquitecte.
- * Premi VII en els Jocs d'Olot de 1906 amb Glosa mística.

Emili Vallès:

- * Premi de la Unió Catalanista en els Jocs Florals de La Bisbal de 1905.
- * Premi en els Jocs de Capellades de 1906.

270- També hi ha informació dels de La Bisbal de 1905 (a "Catalunya", núm. 46, 30-V-1905, p. 63 se'n publica el cartell anunciador), i dels de Colònia de 1903 orga-

nitzats per J. Fastenrath, als quals es concedeix una mica més de ressò pel seu caràcter atípic (vid. "Catalunya", núm.27, març 1904, ps.132-136).

- 271- Un certamen a Palma, "Catalunya", núm.15 (15-VIII-1903), p.127. Els poemes seleccionats són de Ma Antònia Salvà, Gabriel Alomar i Pere d'A. Penya. En el número següent s'afegeix el discurs presidencial de Joan Alcover.
- 272- Un dels dos únics premiats no mallorquins és mossèn Angel Garriga, un dels habituals de "Catalunya".
- 273- Bofill no recull el premi perquè el dia del lliurament està malalt (MANENT, Jaume Bofill..., op. cit., p.30). En convocatòries posteriors a 1906 Carner s'emporta els premis de Mallorca gràcies a petits tripijocs que demostren que una de les intencions dels respectius jurats i dels organitzadors és l'enllaç amb els dos poetes noucentistes de la Catalunya estricta, per la qual cosa és imprescindible que s'emportin com sigui els premis més importants. Així ho reconeix Miquel Forteza a L'amistat de Miquel Ferrà amb en Carner, dins DIVERSOS AUTORS, L'obra..., op. cit., ps.247-248:

"En uns Jocs Florals que es celebraren posteriorment a Palma, en Ferrà, que era secretari del jurat, va rebre una poesia que va conèixer perfectament que era de Carner; però la va rebre finit el termini d'admissió i publicada ja la llista de composicions als diaris. L'home no sabia què fer per incloure-la i poder premiar-la, no solament pel seu afecte i admiració per En Carner, sinó perquè sens dubte devia ésser la millor del certamen. A la fi se li va ocórrer demanar-me si jo havia presentat qualque cosa als Jocs. Li vaig dir que sí, i llavors em digué si tenia inconvenient a retirar la composició i deixar el títol. Vaig retirar els meus versos ab molt de gust i així la poesia d'En Carner va ésser premiada sota el meu títol, que segura-